

TEN GELEIDE

Een wetenschappelijk tijdschrift is zo wat de spiegel van wat er aan belangstellingspunten en methodologische opties leeft in de wetenschappelijke gemeenschap. Dit nummer van het *Tijdschrift voor Sociologie* verschilt in die zin van geen enkel ander, tenzij dat we hier één van de weinig in Vlaanderen geproduceerde interpretatief sociologische werkstukken kunnen voorstellen. Kwalitatieve onderzoekstechnieken zijn hier immers niet zo populair. De twee andere bijdragen hanteren de hier te lande meer aanvaarde survey-techniek.

Herman Brutsaert vraagt zich af of de grootte van de basisschool het welbevinden van meisjes zowel als van jongens op dezelfde wijze beïnvloedt. Deze vraag is vanuit beleidsstandpunt erg interessant omdat de laatste tijd scholen de neiging vertonen om steeds groter te worden. Het onderzoek van Brutsaert maakt duidelijk dat de grootte van de basisscholen niet zo bedreigend is voor het welbevinden van kinderen: enkel het gevoel van de kinderen geïntegreerd te zijn in de school neemt af naarmate de grootte van de school toeneemt. Bij de meisjes daalt daarenboven de zelfwaardering naarmate de scholen groter zijn.

Stefan Timmermans onderzoekt op welke wijze verpleegkundigen aan stervensbegeleiding doen. Hij zet zich in deze studie resoluut in het spoor van wat H. Garfinkel en andere etnomethodologen 'onderzoek van de arbeid' noemen. Zijn onderzoek leert ons dat verpleegkundigen zelf ervan overtuigd zijn dat zij geen tijd hebben om echte stervensbegeleiding te doen. Onderzoekt men echter wat verpleegkundigen concreet doen voor terminale patiënten, dan blijkt dat zij wel degelijk aan stervensbegeleiding doen. Deze stervensbegeleiding verschilt echter van het beeld dat verpleegkundigen tijdens hun opleiding hebben meegekregen over stervensbegeleiding.

De bijdrage van Hans Waege snijdt een probleem aan waarvan de studie in deze tijd van opkomend racisme zeer nuttig kan zijn. Bij Vlaamse jongeren van 20-21 jaar zoekt hij naar de band tussen bepaalde waarde-opvattingen en persoonlijkheidskenmerken, zoals o.a. autoritarisme, rechts-racisme, maatschappelijke desintegratie en dergelijke enerzijds en de houding van deze jongeren tegenover migranten, langdurig werklozen en homoseksuelen anderzijds. Hij vindt wel degelijk een verband. Vanuit deze vaststellingen pleit hij voor een beleid waar een vorming van de mensen tot tolerante burgers als één van de belangrijkste taken van de overheid wordt gezien.

Al hebben alle bijdragen op de eerste plaats de bedoeling sociale fenomenen te beschrijven en/of te verklaren, de drie bijdragen van dit nummer geven eveneens interessante aanwijzingen voor het beleid. Ik hoop dat deze ideeën doordringen tot de beleidswereld.

J.C. Verhoeven
Hoofdredacteur